

som har ledet til at udelukke Udlæg i hver af de tvende nævnte Klasser af Tilfælde. Til fuldstændig Begrundelse af den omhandlede Regel i Paragrafens 1ste Stykke har det været nødvendigt i det Foregaaende at berøre det almindelige Spørgsmaal, om Udlæg i Retten efter en gjenfaldig bebyrdende Kontrakt kan forpligte Medkontrahenten til ikke at præstere til Domsældte. Ovenfor er der gjort Rede for den Opfattelse, hvorpaa Forflaget i saa Henseende hviler. Men det er ikke anset for hensigtsmæssigt i selve Forflaget at optage nogen Regel herom; en Regel, som altsaa vilde saa Betydning med Hensyn til de under Nr. 1 nævnte Tilfælde og ligeledes med Hensyn til de under Nr. 3 nævnte Tilfælde, naar Udlægshaveren ved Udlæget sættes istand til at erlægge den Domsældte paahvilende Ydelse. Udkastet indskrænker sig derfor til at give en Regel om Eksekutionsobjektet, men lader det hele Spørgsmaal om Retsforholdet til Domsældtes Medkontrahent ligge. I Overensstemmelse hermed har Forflaget heller ikke berørt et Retsforholdet mellem Udlægshaveren og Domsældtes Medkontrahent angaaende Spørgsmaal, som opstaar i de under Nr. 3 omhandlede Tilfælde, nemlig, om ikke Udlæget i den Ting, hvorved Domsældtes Forpligtelse skal opfyldes, f. Ex. Udlæg i den solgte faste Eiendom, berettiger Kjøberen til at affordre Udlægshaveren en lignende Ekklæring, som den, han ifølge § 16 kan affordre Sælgerens Konkursbo. At der kan blive Spørgsmaal herom, er klart, naar det er indres, at Udlægshaveren maa have Valget imellem, om han vil sætte Eiendommen til Tvangsauktion eller opfylde Kjøbekontrakten.

Medens Forflaget i Overensstemmelse med det Foranførte som almindelig Regel hævder, at der ikke kan gjøres Udlæg i endnu ikke forløbet Arbeids- eller Tjenesteløn, har man derimod anset det for rigtigt at opretholde den hidtil bestaaende Afgang til for Underholdningsbidrag til Børn, forladte og fraseparerede Husfruer at holde sig til Skyldnerens Arbeids- eller Tjenesteløn eller lignende Indtægt. Ligesom disse Forpligtelser ere væsentlig forskellige

fra Gjældsforpligtelser (jfr. ogsaa § 160), saaledes maa det vistnok erkjendes, at Hovedregelens Udstrækning til disse Tilfælde ikke blot vilde være forbunden med væsentlige praktiske Ulemper, men endog kunde føre til meget stødende Resultater.

§ 160.

Denne Paragraf indeholder den vigtige Bestemmelse om Gjældsforpligtelses Ophævelse som Eksekutionsmiddel i alle Tilfælde, hvor der handles om Penges Betaling (altsaa selv i Bøxfager). Naar det fastholdes, at man for Ikke-opfyldelse af formueretlige Forpligtelser kun kan holde sig til Skyldnerens Formue og ikke er berettiget til at tilføie ham Frihedsberøvelse eller andre personlige Under. — hvilket er den principielle Grund til, at Gjældsforpligtelse bør affattes —, vilde den strenge Konsekvens være, at man ogsaa maatte ophæve Gjældsforpligtelse i Anledning af Forpligtelser til at udføre eller foretage en Handling, da ogsaa dette i Regelen vil være en formueretlig Forpligtelse, for hvilken man ikke burde kunne holde sig til Andet end Skyldnerens Formue. Men Gjennemførelsen af denne Tanke maatte medføre en vidtgaaende Forandring i de gjældende Retsregeler, hvor efter sige Dommets Efterkommelse sikres ved Tvangsmulkt, og eventuelt Gjældsforpligtelse, navnlig i den Retning, at Forpligtelsen i Underskædsforpligtelse maatte ansættes til en Vederlagssum, der da blev at inddrive ganske som en anden Gjæld. Da Lovforflaget imidlertid er saa omfattende, at der ikke har været Leilighed til at medtage denne videregaaende Forandring i den bestaaende Lovgivning, har man for Tiden maattet indskrænke sig til at foreslaa Gjældsforpligtelse affattet som Eksekutionsmiddel ved alle Pengedybelse, medens det forbliver ved Bestemmelserne i Trd. 6. April 1842 § 4, jfr. Trd. 17 Februar 1847 § 6 med Hensyn til Domme eller Forlig, gaaende ud paa en Handlings Foretagelse. Dette er saameget mindre forbundet med Betænkelighed, som det vistnok hører til de store Sjældenheder, at